

Arrest

**nr. 56 274 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaarden op 6 oktober 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dienden op 8 oktober 2007 elk een asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 januari 2008, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Beide verzoekers stelden tegen de hen betekende beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad weigerde bij arresten met nummers 10 426 en 10 429 van 24 april 2008 verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 27 mei 2008 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienden nadat zij op 21 oktober 2008 een hongerstaking beëindigden een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 8 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoekers op 8 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(K., J. S.) (...) (...)

(K., M. K.) (...) (...)

Nationaliteit: Afghanistan

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03/12/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

(K., J. S.) (...):

Rekening houdende met een herstelperiode (bij een ongecompliceerd verloop) van 3 tot 6 maanden (met andere woorden tot einde april 2009), dewelke intussen ruimschoots verstreken is, en aangezien door betrokkene tot op heden geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking gesteld werden, omtrent de verdere evolutie of waaruit een bijkomende medische problematiek en/of een bijkomende noodzaak tot behandeling en/of opvolging in dit verband zou blijken, kunnen we dus besluiten dat dit een behandeld medisch probleem betreft. Er blijkt hier met andere woorden geen actuele ernstige of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling.

De betrokkene kan reizen: de vooropgestelde termijn van reisongeschiktheid van > 3 maanden is intussen ruimschoots verstreken, uit de beschikbare medische gegevens blijkt bovendien niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of van een actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Afghanistan.

(K., M. K.) (...):

Uit het medisch advies van de controlearts blijkt het volgende:

Rekening houdende met een herstelperiode van 3 tot 6 maanden (met andere woorden tot einde april 2009), dewelke intussen ruimschoots verstreken is, en aangezien door betrokkene tot op heden geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking gesteld werden, omtrent de verdere evolutie of waaruit een bijkomende medische problematiek en/of bijkomende noodzaak tot behandeling en/of opvolging in dit verband zou blijken, kunnen we dus besluiten dat dit een behandeld medisch probleem betreft. Er blijkt hier met andere woorden geen actuele ernstige of levensbedreigende aandoening met actuele noodzaak tot behandeling.

De betrokkene kan reizen: de vooropgestelde termijn van reisongeschiktheid van > 3 maanden is intussen ruimsschoots verstreken, uit de beschikbare medische gegevens blijkt bovendien niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of van actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Afghanistan.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekers pas in fine van het verzoekschrift aangeven ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden enkel een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

(...)

Dat evenwel verzoekers geenszins de mogelijkheid hebben gehad om zich aan te bieden bij de bevoegde geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, om aldaar hun medische problematiek uiteen te zetten.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat de verzoekers wel degelijk zeer ernstig ziek zijn, en dat het niet kan dat verzoekers aanvraag geweigerd wordt, zonder verzoekers zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoeker overeenkomstig 9ter van verzoekers geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Er dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer een duidelijk advies heeft verstrekt waaruit blijkt dat er (...) vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het

herkomstland, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen. Het voorgaande temeer nu diende te worden vastgesteld dat er geen enkele actuele informatie voorligt en de herstelperiode (na de hongerstaking) reeds lang verstreken is zodat het medisch probleem behandeld is. hetgeen door verzoeker overigens niet wordt ontkend.

Verzoekers stellen enkel dat zij hadden moeten worden onderzocht door de ambtenaar geneesheer, doch zij brengen zelfs nu geen enkel concreet gegeven noch enig stuk aan waaruit enige actuele medische problematiek zou blijken, anders dan deze die het gevolg was van een hongerstaking van 2 jaar geleden.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook allerminst ernstig.

Uit het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze alle voorgebrachte stukken naar behoren heeft onderzocht en heeft beslist dat nergens blijkt dat verzoekers actueel zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico vormt conform artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980.

Er kan desbetreffend ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van het medisch advies en de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekers’ toestand afdoende werd onderzocht.

Verzoekers bijzonder vage beschouwingen, waarbij zij op geen enkele manier aangeven om welke concrete reden de motieven van de bestreden beslissing of het medisch advies onjuist of onredelijk zouden zijn, kunnen geenszins worden aangenomen. Het volstaat uiteraard niet enkel te stellen dat er onvoldoende aan feitenvinding is gedaan en dat verzoekers hadden moeten worden onderzocht, zonder daarbij aan te geven wat er naar mening van verzoekers dan wel uit zulk onderzoek had moeten/kunnen blijken, of zonder daarvan enig stuk aan te brengen. Bovendien hebben verzoekers zélf nagelaten om gedurende 2 jaar lang enig recent stuk aan te brengen aangaande hun medische toestand. Het is dan ook geenszins ernstig om nu te gaan voorhouden dat er onvoldoende aan feitenvinding zou gedaan zijn, temeer nu uit het administratief dossier en de motieven van het advies en de beslissing duidelijk blijken dat alle feiten die voorhanden waren, wel degelijk werden onderzocht.

Verzoekers losse beweringen, waarbij slechts ongefundeerde kritiek wordt geuit en waarbij evenmin wordt aangetoond dat verzoekers zélf nog recente medische stukken hebben aangebracht, maken geen ernstige procesvoering uit.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.”

3.3. In de repliekmemorie verwijzen verzoekers naar hun uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

3.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Er wordt, met vermelding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekers lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. Tevens wordt in de beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden men tot dit besluit is gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2. Verzoekers laten verder verstaan niet akkoord te gaan met de zienswijze van het bestuur. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de loutere bewering van verzoekers dat zij "wel degelijk ernstig ziek zijn" niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

3.4.3.1. In de mate dat verzoekers de schending inroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel en betogen dat niet kon worden overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing zonder hen medisch te laten onderzoeken door een arts, dient te worden verwezen naar hetgeen is bepaald in artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals deze bepaling van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat het bestuur alvorens de bestreden beslissing te nemen een advies vroeg aan een ambtenaar-geneesheer en deze op 2 september 2010, na onderzoek van de door verzoekers aangebrachte medische getuigschriften, een advies verstrekke waarin hij concludeerde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar was tegen een terugkeer van verzoekers naar hun herkomstland. Verweerder heeft de bestreden beslissing dan ook zorgvuldig voorbereid.

Gelet op bovenvermelde wetsbepaling, die slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35), kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden louter omdat zij niet werden onderzocht door een ambtenaar-geneesheer. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekers laten verder na toe te lichten waarom zij van mening zijn dat hun situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door hen aangebrachte documenten. Zij tonen evenmin aan dat het bestuur niet alle door hen aangebrachte stukken bij de besluitvorming heeft betrokken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.4.3.2. Verzoekers lijken tevens een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren, nu zij verwijzen naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekers de mogelijkheid hadden om alle nuttige inlichtingen ter onderbouwing van hun aanvraag om machtiging tot verblijf mee te delen bij het indienen van deze aanvraag om machtiging tot verblijf en om deze aanvraag verder te actualiseren. Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid hadden hun standpunt kenbaar te maken aan het bestuur. Daarenboven moet worden benadrukt dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoekers wat dit onderdeel van het middel betreft niet dienstig is.

Verzoekers tonen bijgevolg geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK